

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài **Tản Mạn Biên Hoà: Hương Ngoại** của đồng hương **Nam Hồng** đóng góp trên diễn đàn. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời thưởng lãm.

Trân trọng.

HƯƠNG NGOẠI **Nam Hồng**

Qua khỏi con suối Lò Ô một đoạn ngắn, khoảng rừng cao-su xanh mát mắt rồi tiếp liền đó là khu vườn nhà của Ngoại tôi chợt hiện ra rực rỡ với dàn hoa giấy đỏ tươi thắm hai bên cổng vào, kê bên hàng rào dâm bụt được những dây tóc tiên vàng óng ả phủ lên

trên. Thấy bấy nhiêu đó thôi đủ cho tôi cảm giác ấm cúng thân yêu mỗi khi tôi về thăm Ngoại.

Trên con ngựa sắt lọc cọc, tôi vừa đạp xe vừa miên man tưởng tượng những món ăn nào Ngoại sẽ cho tôi ăn hôm nay, những món thật quê mùa dân dã nhưng dưới đôi bàn tay thần kỳ của Ngoại, chúng trở nên tuyệt vời không sao tả được. Những tưởng tượng đó giúp đôi chân tôi đạp mạnh mẽ hơn dưới ánh mặt trời gay gắt làm lưng áo tôi ướt đẫm mồ hôi trên đường đến nhà Ngoại. Từ khi Ba Mẹ đi làm xa vắng nhà, tôi được giao cái trọng trách thay mặt cha mẹ “quyền huynh thế phụ” chăm sóc, bảo ban lũ em tôi, kiêm luôn việc viếng thăm Ngoại, chẳng gì tôi cũng là trưởng nam dù tôi chỉ là thằng nhóc con mười mấy tuổi đầu. Với Ngoại, tôi tha hồ mè nheo cho Ngoại nuông chiều không sợ bị la rầy, chứ không lúc nào cũng phải mẩu mực làm gương cho lũ em tôi trông vào.

Có những mùa Hè tôi được về ở hẳn luôn với Ngoại, nên vườn nhà Ngoại với tôi, tôi thuộc lòng từng ngõ ngách. Con đường lát gạch đỏ au dẫn vào nhà, mỗi khi được nước mưa tưới mát nhìn thật thích mắt tôi vẫn thường nằm lăn lộn vẫy vùng trên đó lúc trời mưa lớn, tưởng mình như ông tướng dũng mãnh trên ba đào biển cả. Trước sân, hàng cau già thẳng tắp, in bóng trên nền trời cao những đêm trời sáng trăng, toả hương thơm thoang thoang làm say đắm lòng người, cả nhà cùng ra ngồi cả ngoài sân vừa ngắm tìm chị Hằng trên cung Quảng vừa thưởng thức món chè

hoa bưởi thơm ngát của Ngoại nấu. Cội mai già, mỗi năm được Ngoại chiết cành cho Ba tôi mang về chưng Tết, xum xuê cành lá. Những dây trầu xanh mướt như dòng suối ngọc từ trời cao đổ xuống. Mấy chậu lan quý khoe sắc màu cùng lũ bướm vờn quanh cho tôi nhiều cơ hội rình bắt đem ép vào vở, mãi đến khi tôi nghe con nhỏ Hoa Hường trách tôi sao quá độc ác tôi mới thôi.

Phía sau vườn nhà mới là giang sơn của tôi. Những buổi trưa hè êm ả, tôi cầm theo quyển truyện chương Kim Dung ra nằm đong đưa trên chiếc võng bên hè, dưới bóng mát tàn cây mít. Lúc nào có buồn buồn miệng thì leo lên cây hái vài cái dái mít chát chát hay cây mận trắng gần đó đầy một bọc áo, rồi vừa ăn vừa say mê tưởng tượng những pha thi triển võ công siêu quần bạt chúng của các anh hùng hiệp khách. Đọc hồi lâu mỏi mắt, tai nghe các nhạc sĩ ve sàu cùng hoà tấu trong làn gió mát thoảng qua tôi lim dim chợp mắt lúc nào không hay.

Đọc theo hàng dừa phía sau vườn, một con mương phân cách vườn nhà Ngoại và vườn nhà ông Hai Côn. Tôi thường thích thú ngắm nhìn những con cá tung tăng bơi lội dưới làn nước trong leo lẻo thấy tận đáy. Đôi khi tôi tinh nghịch, lượm những viên sỏi nhỏ ném xuống mương khiến chúng hoảng hốt bơi tán loạn, quẫy đuôi nhanh chóng tránh xa. Tuy thế, chúng cũng ngu ngơ ăn những miếng mồi tôi thả xuống bằng một sợi nhợ nhỏ, cột vào chiếc cần câu tự chế của tôi là một nhánh cây khô nào đó rơi rớt

trong vườn. Thấy chúng khờ khạo quá, thương tình tôi lại thả chúng tự do như cũ, để chúng lại tiếp tục nhõn nhõn với đàn.

Cũng có lúc tôi thơ thẩn ra phía ao sen, ngắm nhìn những đoá sen trắng ngát, cảm khái câu “*Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn*” của Ngoại khi ví von sự thanh cao không gì có thể vấy bẩn. Đợi những gương sen đủ lớn có thể ăn được, tôi chọn những cái ngon nhất, không được non quá vì không có hạt, không được già quá sẽ không ngọt, đem về làm quà cho nhỏ Hoa Hường. Tôi thích nhìn vào đôi mắt nó sáng lên mừng rỡ khi nhìn thấy bọc gương sen và bóc vỏ ăn ngay thật ngon lành. Nó mê ăn món này lắm, đôi lại khi ấy nó ngoan ngoãn nghe tôi sai vặt, làm cho tôi một cái gì đó như: mua cho tôi bít sinh tố dưa xiêm rau má hay bánh canh ngọt Bà Ba ngoài chợ.

Đó là khi tôi đã lớn lớn một chút. Chứ còn mấy năm trước, tôi thích ra ngoài hàng dâm bụt tìm hái những đọt lá non gắn thật nhiều vòng quanh miệng, đầu phủ đầy dây tóc tiên vàng chạy vào hủ Ngoại, và nghe Ngoại mắng yêu không chịu ngủ trưa đi dang nắng lỗ bệnh. Ngoại đâu biết rằng tôi thêm được bệnh lắm lắm, vì thế tôi hay giả vờ bệnh để được Ngoại ra sân hái vào vại lá tràu không, bắt tôi nằm xuống bộ ván gỗ mát lạnh, dùng lá tràu đánh gió vào lưng. Mùi tràu thơm nồng ấm sục vào mũi thật dễ chịu. Xong, Ngoại còn xoa thêm dầu cù là khắp người tôi. Bàn tay Ngoại xoa đến đâu tôi nghe khoan khoái đến đó, muốn nằm im hoài để được Ngoại thương yêu chăm sóc. Có lúc tôi ngủ thiếp đi

mà Ngoại vẫn còn xoa cho tôi được ngon giấc. Lâu dần, Ngoại cũng biết bệnh ghèn của tôi, nên mĩm cười cú nhẹ đầu tôi khi thấy tôi làm ra vẻ bệnh nhưng vẫn âu yếm xoa dầu đánh gió cho tôi.

Còn một cái tật khác nữa của tôi Ngoại vẫn thường cười gheo tôi con trai gì mà ăn hàng hơn con gái. Có lẽ, nốt ruồi dưới miệng là dấu hiệu cho thấy trời sinh tôi có tâm hồn ăn uống hơn người. Mỗi lần Ngoại đi ra chợ Biên Hoà, thể nào Ngoại cũng dẫn tôi theo xách giỏ cho Ngoại, kỳ thực Ngoại muốn đáp ứng lòng tôi. Khi thì ghé hàng cơm tấm bì, bún thịt nướng nổi tiếng của Bà Điếc trong chợ, kèm theo vài cái gói cuốn chấm tương thêm chút tương ớt, đồ chua hoặc bì cuốn chấm nước mắm chua ngọt. Có lúc, theo Ngoại đến hàng nem nướng chả giò Bà Bảy, bánh xèo Bà Năm. Hôm nào, nghe tôi than đói bụng thích ăn cơm, Ngoại dẫn tôi đến quán cơm Bà Ba trước cửa tiệm cà phê gần bến xe Lô thưởng thức món cơm thịt kho tàu với trứng vịt, màu vàng đậm của trứng sau khi kho bên miếng thịt có thêm chút phần mỡ béo ngậy thơm mùi nước dừa tươi, rất bắt mắt và hương vị tuyệt vời. Bà còn món tôm kho tàu, con tôm lớn khoanh mình trong nước sốt sền sệt màu đỏ gạch, món này ăn với cơm nóng kèm dưa leo hay rau cải thì quá ngon.

Những ngày Rằm, mùng Một ăn chay thì có món Kiềm béo ngậy thơm phức nước dừa trong lòng chợ của Bà (?), tôi đã quên mất tên Bà! Con trai có sức ăn mà được dịp Ngoại dẫn đi chợ....ăn hàng, tôi cũng không thể bỏ qua món xung sâm, xung xa bánh lọt

hoặc chè. Trước khi ra về, Ngoại còn mua thêm cho tôi vài viên cốm hoặc xôi kẹo đậu phộng vừa ngào xong còn ấm tay, để buổi trưa cho tôi có cái nhắm nháp.

Năm nào cũng thế, cứ 23 tháng Chạp tôi lại đạp xe về phụ Ngoại chuẩn bị đón Tết. Ngoại giao tôi chùi bóng bộ lu đồng để bàn thờ. Bộ lu xưa cũ dưới bàn tay mạnh mẽ của tôi trở nên sáng bóng có thể soi mặt được, tôi đặc ý nghe Ngoại khen: “*Chu choa, thằng giỏi thiệt bây, nhìn bộ lu thấy mát mắt quá!*” Sau đó là chà rửa từ ngoài sân đến trong nhà, màu gạch đỏ au đắm nước dưới ánh nắng xuân làm mát mẻ cả khu vườn.

Trong lúc đó, Ngoại ngồi chăm chú lựa từng hạt nếp nguyên, bỏ những hạt tằm, thóc, sạn ra để chuẩn bị gói bánh tét. Bánh tét ngày Tết thuộc món khoái khẩu của tôi, có lẽ món này của Ngoại làm thật ngon mà tôi vẫn còn tưởng nhớ mùi vị, dù đã bao lần ăn bánh tét mua ở chợ. Những hạt nếp nở thật đều, xanh ngắt màu lá chuối, bao trọn miếng nhân mỡ thấm đều lớp đậu xanh vàng ươm bùi bùi thơm thơm măn măn, ăn vào một miếng không nỡ nuốt vội để lắng nghe hương vị tuyệt vời của miếng bánh. Có phải công khó của Ngoại đã làm cái bánh trở nên khác biệt bánh người khác gói.

Để ăn kèm với bánh tét, Ngoại làm món dưa cải muối cũng không kém xuất sắc. Ngoại sai tôi thường xuyên xóc nia củ cải trắng phơi ngoài sân, sao cho đủ độ dốt theo ý Ngoại, đến lúc muối xong, miếng dưa măn măn giòn ngọt giòn tan trong miệng.

Nắng ấm quê tôi, công khó của Ngoại đã cho tôi những thứ nhớ mãi trong đời mà không bao giờ tôi còn bắt gặp đâu nữa. Ngoại nuông chiều tôi hết mực mặc cho Ba Mẹ tôi cần nhắc “*Cháu hư tại Bà*”, Ngoại cười xoa “*Không sao, cháu của Ngoại giỏi, ngoan lắm*”. Tôi cứ muốn ở bên Ngoại mãi mãi để hưởng tình yêu thương của Ngoại.

Ngày miền Nam mất nước, sau 30 tháng 4 năm 1975, mọi biến động liên tục diễn ra, gia đình tôi theo làn sóng người tị nạn sang đất nước xa lạ, không sao liên lạc được với Ngoại. Về sau, Ba Mẹ tôi muốn rước Ngoại qua, nhưng Ngoại không đành lòng rời bỏ mồ mã ông bà tổ tiên và mảnh vườn nhà gắn bó với Ngoại suốt cả đời người.

Riêng phần tôi, những khó khăn cuộc sống mới ban đầu, thêm trách nhiệm đưa con trai lớn trong gia đình với cha mẹ và các em khiến tôi không có dịp nào trở về thăm Ngoại, mãi đến khi Ngoại mất. Tôi ray rứt nhớ thương Ngoại khôn nguôi nhất là những khi tình cờ có mùi dầu cù-là bay thoảng qua mũi tôi do ai đó đã bôi. “*Hương gây mùi nhớ*”, người phụ nữ tôi thương yêu, gần gũi nhất trong đời, làm tôi xốn xang trong lòng mỗi khi nhớ lại những kỷ niệm êm đềm thuở ấu thơ, mãi mãi không bao giờ phai nhòa trong tâm trí tôi là Ngoại.

Ngoại ơi, Ngoại có nhớ đứa cháu ngoại cưng của Ngoại như hiện giờ con đang nhớ đến Ngoại đây. Ngoại có biết chẳng những khi nhớ Ngoại, con rơm rớm nước mắt và len lén, vì sợ ai thấy sẽ cười, bôi dầu cù-là vào đầu mũi con để nằm tưởng nhớ đến Ngoại, đến bàn tay thương yêu của Ngoại đã âu yếm chiều chuộng con ngày nào. Không được chăm sóc cho Ngoại ngày nào khi Ngoại tuổi già sức yếu, con đau xót nhớ thương Ngoại, và chỉ biết cầu xin linh hồn Ngoại được an vui nơi chốn vĩnh hằng sau trọn một đời hết lòng thương yêu con cháu.

Nam Hồng